

7HAS

Biró Réka: *A szárazság fénye*

Készült a 17. Minimum Party íróműhelyében,

2012 július 25 és augusztus 5 között,

Kászonaltíz közelében, a Tiszás patak torkolatánál.

Műhelyvezető: Selyem Zsuzsa

A tábor témája a *Beláthatatlan*, a helyszíne egy tisztás a kászeni fenyvesekben. Ez utóbbiak (a fenyvesek) 40 hektáron, nem sokkal a tábor kezdete előtt leégtek a nagy szárazság miatt. A műhely előzetes koncepciója az volt, hogy fokozatosan haladjunk az antropomorf gőgöt (úgy is mint mindent tudó és akaró mohóságot) megjelenítő realista írásmódtól az egyenrangúságot, tiszteletet vagy – ha ez végképp nem megy – emberek nélküli világot megjelenítő írásmód felé. Ehelyett viszont naponta változó helyszíneken 20 percen át írásimprovizációkat műveltünk, a 7 has a 7 helyszínt jelzi. Azért hasak – és nem fejezetek, mondjuk – mert nem könyvbe íródtak, hanem a tábor efemer közegébe épített mogyoróvessző kasokba. Mi építettük – miért is engednénk át az ácsnak az építkezés örömét? (H.D. Thoreau) A kas terve Biró Réka A szárazság fénye c. installációjának alapján készült. A hét kas a tábor területén nyitott könyvvé vált, melyben az olvasó benne van. Hogy has és nem kas, az az eredeti installációban betöltött szerep (egy hatalmas női test hasa), a tábor témájául szolgáló szóban lévő *be* igekötő valamint az előzetesen elképzelt antropomorfizálás-kritika összeeresztése.

A műhely tagjai: André Ferenc, Bodó Janka-Katalin, Biró Réka, Gondos Mária-Magdolna, Gotha Róbert Milán, Kasza Zsolt, Kolonics Attila, Madaras Dávid, Major Zsuzsa, Mester Béla, Sobják Anna, Székely Melinda, Székely Örs és Weinraub Róbert. (S.Zs.)

1. HAS

MUNKA

Óda Marcus Perfectushoz

Alázatos és hű mancsalattvalóid, Franciscus Andreas és Oerius Siculorum

A tájleírás nekem olyan marxi

A fenségesre új szó kell, mondjuk Marci

Hát mit nekem te darazsakkal teli maszlag

Költészet! Mint Lovacsját, mindig megugatlak!

Az ordibátorért raktárba menve

Generátorzenében telik a kedve

Farkája lobog, mint halál fúlánkja szélben

Törvényben és rendben övé az érdem.

Marciceró, én szónoki paizsom, vértem

Életszagú haikukat vakkants hát értem

A lírai alanyt füröszd meg zsírban, darázsvérben

Szimatold ki a bújkáló rímeiket

Az ádáz és szivacsos cigicsikkeket

Minden művészet csakis tőled ered!

Weinraub Róbert

Hol jártál, g?

Szabadságra megy a gravitáció,

évente egyszer

megteheti.

Több napos rándulás lesz,

más bolygókat is

meglátogat.

Itt hagy tehetetlenül

s ahogy felfele szállok

fűszálak csiklandozzák talpamat.

Pókhálók jönnek,
beleragadok, szenvedek,
beletörődöm, elalszom.

A sors előbb labdát dob:

Játsszak?

Aztán tehén repül, autó,
fogsor, paróka, játékhajó.

Ébredek:

pók sehol, gravitáció sehol.

Ébredek:

szabadság sehol, szeretet sehol.

Hol jártál, g?

Székely Melinda

Pillanatkép

Az asztalon csonkokban paprika hever

Husángokból szóttünk az égnek glóriát

A tűzhelynek már készül a rakott meder

S a kast szivárványszínű labda szöki át

Vajúdó ihlet leng a kötélágy bogán

Lovacska avtóján megint elrobogott

Bozót szabdalta lábam, ágmintás bokám

Finom szellő lobogtatja a partylogót

Kereszt tövében szalmabála áll, kapu

Fenyők ágára angyalkék bogyót akaszt

Serényen egy sirítgető sovány apu

Se fű, se nő barázdálja végig a néma gazt

Urak meg hölgyek, ilyen nálunk a hangulat

Az alkotás lázában sok művész mulat.

2012. aug. 2., Asztalnál ülve

Kolonics Attila

Naplóbejegyzés

Napok óta ugyanazon a rögn ébredek. A lefekvés rendben van, rögtön elalszom. Ma azonban egy óriási lármás veszekedés ébresztett, és kutyák csaholása a patakon túlról. Asszonyok rikácsolása vegyül a hangorkánba. Majd lassan elhalkul a zaj, úgy látszik megbékéltek egymással. Visszaalszom. Álmat látok. Újból előkerül az íjam, erdőszélen vágok át, egy szakadék szélére érek. Két sziklafal néz farkasszemet egymással, nincsenek túl messzire egymástól. Egy vastag villám sújtotta fenyő kötötte össze a két falat. Át mersz-e menni, kérdezi egy belső hang? Ott állok, és érzem, hogy tegnap már jártam itt, és akkor nem mertem átmenni a hídon. Fogom magam, és megteszem az első lépést. Lenézek. Nem kellett volna, szédít a mélység. Aztán valami könnyebbség fut végig rajtam. Folytatom, minden lépéstől bátorságra kapok. Megállok a fatörzs közepén. Leemelem az íjat a hátamról, a nyílvesszőt tollával megfelelően az idegre teszem. Mélyeket lélegzem, célzok, a megfelelő pillanatban kioldom az ideget. A nyílvessző surranva repül, és egyenesen becsapódik a túlparton álló fatörzs közepére. Itt megszakkadt az álmom. Zene szól. Egyre erősebb. Quimby. Kicsit dühös vagyok, hogy nem járhattam az álmom végére. "Láss csodát ..." "Fülembé zúgnak a kabócák ..." a szövegfoszlányok lassan érnek el hozzám. Nem tudok tovább aludni. Komótosan kimászok a sátramból, és lebotorkálok a házhoz.

Szorgalmas kezek már készítik a reggelit. A korán kelő gyereksereg terelgeti az álmos szülőket, és egy kocsiból szól a zene. Indul a nap. Megfogom a vödröket és elindulok a patakra vízért. Szép lépcsősor vezet a patakhoz. Feltöltöm a vödröket, és miközben cipelem, azon gondolkodom, hogy milyen kevés kell ahhoz, hogy az ember jókedvű legyen ...

Bodó Janka-Katalin

Félreértés

Les.Rés.Lét.Tér.Sért.Félt. Bontottam le a szót betűire s építettem segítségükkel újakat, magamnak. Beláthatatlan. Talál. Láthatna. Hat. Hála. Át. Boncoltam fel a következő áldozatot.

A résen át láthatná, hogy félteni a létet olyannyira sértő, mint lesből hálát találni. Az nem hat.

Egy cipőben járunk... Értjük a szavakat, külön-külön , de egymás mellé helyezve őket lesz belőlük egy Minimum Party, itt , ahová érkeztünk. S hogy minek eredményeképp éreztem meg ezt a nyakatekert mondatot...? Elmondhatom, de tied soha nem lehet, csak a miénk.

Mester Béla

A víz, a hegy és a tűz útja

Beszéltek már neki a Vizek Útját kétfelől kísérő sziklafalokról. A Nagy Nyári Vonulások útjába esett, amikor a víz felől hosszú beszerző menetoszlopok indultak a besorozottakkal, kisorsoltakkal, fenýtettekkel és önkéntes vezetőikkel.

A TŰZHELY KÜKLOPSZFALÁNÁL TALÁLT MINIATŰR FÜZET FÖLJEGYZÉSEI ITT MEGSZAKADNAK, A SZERZŐT VÉLHETŐEN KISORSOLTÁK.

Biró Réka

Kitudja?

A térnek pontosan ennek a pontján, x és y koordináták találkozása, érezhető az élmélyítő egyveleg. Attól függően, hogy hogyan erősödik a déli szél az északival szemben, vagy fordítva, vagy kelet és nyugat, változik a két pont meghatározása. A nap jelenléte erősíti ezeket. Az így keletkező hullámmal való találkozás adja az arcok fintorát. A fintor a találkozás pontján túl még egy adott távolságon keresztül kissé kimerevedik. Van, amikor rátalál egy másik tekintet, és önkéntelenül rándulnak be azok az izmok is az arcon ugyanabba a fintorba. Ez a kapcsolat. A hullámmal következményei. A példa tovább is követhető, viszont a pontos adatok meghatározásához ideális esetek kellene. A rugalmasságot követve felfedezhető a tény, hogy a levegőben keringő fintorhálózat függ a szélereősség irányától és irányításától, a naperősségtől és az előre beláthatatlan figyelők helyzetétől. A fenti kritériumok alapján határozza meg a tér azon lehetséges pontjait, amely egy fintorkört ad ki. Legyen az x szemét és az y ürülék.

Sobják Anna

Hazafelé

Elrejtőzni az erdőben.

Bogyókon élni:

szedren, áfonyán, málnán

és némi vadhúson.

Az első novemberbe belevesznék.

Keresni, belakni egy pajtát.

Vetni, gazolni, fejni a kosztért.

Az első liszteszsák alatt kettétörnék.

Vonat. Metró. Hév. Pomáz.

Bevenni a korhadó padokat,

a kiszáradt parkban lejmolni,

markolni, amit adnak

aztán heverni tovább.

A gumibotnak kellemetlen a hangja.

Megkeresni a házat.

Tüzet rakni a parkettából a szoba közepén,

ahogy a cigányok.

Kiverni az ablakot,

hogy behozzam a szilvafát,

a föld illatot.

A segély, míg tart, ünnepelni.

Aztán...

És nem kuporogni zuhanytálcában

és nem nyitni meg azt a vízcsapot.

Gotha Róbert Milán

Szerelmes Csillagok

Mért van az hogy a Nap csak néha találkozik a Holdal ?

Elvesznek a végtelen űrben, örökké bolyongó szerelmesek.

Csak ritkán van oly jelenség, talán egyszer egy hónapban,

Hol a Hold rátalál a napra, de csak pár pillanatra.

Ahogy Odüsszeusz Penelopéra. Ki vagyok én hogy rájuk szóljak.

Inkább hallgatok, s az égen a csillagok meggyógyulnak.

Én csupán egy lehullt csillag vagyok a semmiben.

Major Zsuzsa

Valamiért valamit

Volt a semmi.

A sűrű, fénytelen üresség.

Aztán elkezdett örvényleni.

A megnevezhetetlen.

Tűzgolyó keletkezett a még nem-világ közepén.

Síkok vették körül.

Lemezek súrlódtak, rétegződtek, gyűrődtek.

Föld zárta be a tüzet.

Víz fakadt a földből.

Halmazállapotok keveredtek.

Levegő töltötte meg az összepréselt, új tüdőt.

A teremtés követelődött. Áldozatot kellett hozni.

A kétneműt sziklába zárja a teremtő.

Volt a semmi.

A sűrű, fénytelen üresség.

Aztán elkezdett örvényleni.

A megnevezhetetlen.

Tűzgolyó keletkezett a még nem-világ közepén.

Síkok vették körül.

Lemezek súrlódtak, rétegződtek, gyűrődtek.

Föld zárta be a tüzet.

Víz fakadt a földből.

Halmazállapotok keveredtek.

Levegő töltötte meg az összepréselt, új tüdőt.

A teremtés követelődött. Áldozatot kellett hozni.

A teremtőt sziklába zárja a kétnemű.

Gotha Róbert Milán

„I'm the best, fuck the rest”

Még hogy művészet!!!

Mi lett a mai emberekből?

Üres lelkű hulla, becstelen marha?

Használati utasítások, a szakadék

Fenekére vezető ösvény.

Egy sablon, semmi perspektíva.

Hová lett a Zene, a festmények

És kedvenc könyvünk melyet olykor

Kézbe fogván álmodtunk .....

Nincs már semmi mely éltetne minket.

Az út vége, C' est fini , schluss, basta!!!

Ebből elég, mi vagyunk a saját jövőnk

És nem a sors dönti el hogy mi lesz ma

Ez groteszkebb mint egy dekadencia,

Fin de siècle vagy akár anarhia.

Ember kegyetlen ostoba lebontása.

Hajítsunk mindent a tűzbe mint régen

A Nihilista? Váljunk meg múltunk

Szépségének történelmétől?

Dönts el lelkem lappangó fájdalma.

Valami elmúlik és valaminek meg kell

Születnie. Lássuk ahogy a Nap felkel

És hogyan támad fel az öreg Hold.

Hogy a vérünk tovább él majd,

Szemünk fénye felcsillanjon!

Erről gondolkozzunk el ma.

Madaras Dávid

Lépcső

Hol összegyűlsz te,

vagy én. Leülsz.

Készülsz. Elmerülsz.

Elvegyülsz. Vállalsz.

Nyugi van. Jól állsz.

S ha marad még

fény, csend és zaj,

úgy lehet, hogy jó lesz

majd. Kihúzzuk, vagy

áthúzzuk.

2. HAS

A GENERÁTORTÓL REZONÁBILIS TÁVOLSÁGRA

Lev Tolsztoj

Anna Karenina

(részlet)

Levin nagy léptekkel ment az országúton, nem is annyira a gondolataira figyelt (még nem tudta megkülönböztetni őket), mint az idáig sosem tapasztalt lelkiállapotra.

A paraszt szavai elektromos szikraként hatottak rá; az elszigetelt, erőtlén, különálló gondolatok raja, a szüntelen benne kóválygóké, hirtelen átalakult s egy cél felé tömörült. Ezek a gondolatok, bár maga sem vette észre, azalatt is foglalkoztatták, amíg a föld bérbeadásáról beszélt.

Valami újat érzett a lelkében, s élvezettel tapogatta ezt az újat, nem tudva még, hogy mi. "Nem a maga szükségének, hanem Istennek élni. Miféle Istennek? Lehet-e értelmetlenebbet mondani annál, amit mondott? Azt mondta, nem a magunk szükségletének kell élni; azaz nem azért, amit értünk, ami vonz, amihez kedvünk van: hanem valami megfoghatatlanért, Istenért, akit

sem megérteni, sem meghatározni nem tud senki sem. De mi ez?

Nem értettem meg tán Fjodornak ezeket az értelmetlen szavait? S megértvén, támadt kétségem a helyességük felől? Ostobának találtam, homályosnak, pontatlannak?

Nem, megértettem; tökéletesen úgy, ahogy ő értette; meg teljesen, világosabban, mint akármit ebben az életben, és soha ebben az életben nem kételkedtem s nem kételkedhettem sohasem benne. Nemcsak én, mindenki, az egész világ ezt az egyet érti csak teljesen, ebben az egyben nem kételkedik s csak ebben ért mindig egyet.

Fjodor azt mondta, hogy Kirillov udvaros a hasának él. Ez érthető, ésszerű. Mint értelmes lények, nem is élhetünk másképp, mint a hasunknak. De ez a Fjodor egyszer csak azt mondja, hogy a hasnak élni rossz, az igazságnak, Istennek kell élni s én egy célzásból megértem! Én és milliónyi ember századokkal ezelőtt élők és mostaniak, parasztok, lelkiszegények és bölcsek, akik gondolkodtak és írtak erről, a maguk homályos nyelvén mind ezt mondják; ebben az egyben: hogy miért kell élni, és mi a jó, mindnyájan egyetértünk. Nekem s a többi embernek is, egyetlen szilárd, kétségtelen világos tudásom van; ezt a tudást ész meg nem magyarázhatja - kívül van, nincs semmiféle oka s nem lehet semmiféle következménye.

Ha a jónak oka van, már nem jó, ha következménye, jutalma - akkor sem jó. A jó tehát kívül van az okok és következmények láncán.

S én ismerem, s mindnyájan ismerjük.

S még csodákat kerestem, sajnáltam, hogy nem láttam csodát, ami meggyőzhetett volna. S íme, itt van a csoda, az egyetlen lehetséges és állandóan létező, amely minden oldalról körülvesz - s én nem vettem észre!

Miféle csoda lehet nagyobb ennél?

Valóban megtaláltam a megoldást mindenre: igazán végük van szenvedéseimnek?" - gondolta Levin, ahogy a poros úton lépdelt, észre sem

véve sem a hőséget, sem a fáradtságot, nem érezve csak a hosszú szenvedés enyhülését. Olyan örvendetes volt ez az érzés, hogy valószínűtlennek tűnt fel. Lihegett a felindulástól, s nem volt ereje tovább menni; letért az útról az erdőbe, s egy nyárfa árnyékába ült, a kaszálatlan fűre. Izzadt fejről levette a kalapot, könyökére támaszkodva a nedvdús, leveledző pázsitra feküdt.

"Magamhoz kell térnem, megfontolnom - gondolta, s merőn nézett a le nem gázolt fűre egy zöld bogár mozgását követve, amely a tarack szárán mászott fölfelé, s egy kökőrcsin levele tartóztatta útjában. - Nézzük előlről - mondta magában, s elfordítva a kökőrcsinlevelet, hogy a bogarat ne akadályozza, s egy másik fűszálat hajtott oda, hogy átmehessen rá. - Minek örülök, mit fedeztem föl?"

"Régebben azt mondtam, hogy a testemben, ennek a fűnek, ennek a bogárnak a testében (lám, nem akar átmenni a fűszálra, széttárta a szárnyát és elröpült), a fizikai, vegyi, élettani törvények szerint anyagcsere folyik. És folyik mindnyájunkban, nyárfában, felhőben, ködfoltokban a fejlődés. Fejlődés, miből mibe? Végtelen fejlődés és harc? ... Mintha lehetne akármilyen irány és harc a végtelenben! És csodálkoztam, hogy akármekkora szellemi erőfeszítést tettem, az életem, ösztöneim és törekvéseim értelme ezen az úton nem tárult föl. Pedig az ösztöneim értelme bennem, magamban olyan világos, hogy állandóan szerintük élek, s csodálkoztam és megörültem, amikor a paraszt kiejtette előttem: Istennek, a lelkemnek élni.

Nem fedeztem föl semmit. Csak azt tudtam meg, amit tudok. Megértettem az erőt, amely nemcsak a múltban adta az életemet, de most is adja. Megszabadítottam magam a csalástól, megismertem a gazdát."

S rövidre fogva elismételte magában utolsó két éve egész gondolatmenetét, amelynek a megindítója a halál világos, nyilvánvaló gondolata volt, szeretett, reménytelenül szeretett beteg bátyja láttán.

Akkor értette meg először világosan, hogy egy ember előtt, őelőtte sincs más, csak szenvedés, halál és örök feledés, s akkor döntötte el, hogy így nem lehet élni: vagy meg kell magyarázni az életét úgy, hogy valami ördög gonosz

gúnyjának ne képzelhesse, vagy agyonlőnie magát.

De nem tette sem ezt, sem mást, hanem tovább élt, elmélkedett és érzett, sőt éppen ebben az időben megnősült, sok öröme volt s amikor élete értelmén nem töprengett, boldog is volt.

Mit jelentett ez? Azt, hogy helyesen élt, de rosszul gondolkozott.

Azok szerint a lelki igazságok szerint élt (anélkül, hogy tudta volna), amelyeket az anyatejjel szívott be; de úgy gondolkozott, hogy nemcsak nem ismerte el ezeket az igazságokat, de gondosan kerülte is.

Most már világos volt, hogy csak annak a hitnek a jóvoltából tudott élni, amelyben fölnevelték.

"Mi lettem volna s hogy éltem volna le az életemet, ha nem volna meg bennem ez a hit s nem tudnám, hogy Istenért s nem a magam szükségletéért kell élnem? Raboltam, hazudtam, gyilkoltam volna. Abból, ami életem legnagyobb öröme, semmi sem létezne számomra." - Képzete a legnagyobb erőfeszítést tette s mégsem tudta elképzelni a vadállati lényt, ami ő lett volna, ha nem tudja, miért kell élnie.

"Választ kerestem a kérdéseimre. De választ a gondolat nem adhatott - a gondolat összemérhetetlen ezzel a kérdéssel. Választ maga az élet adott, tudásomban, hogy mi jó s mi rossz. S ezt a tudást semmivel nem szereztem - mindenestül *adatott* -, mert hisz sehonnan nem vehettem.

Honnan vettem hát? Ésszel jöttem rá, hogy felebarátomat szeretni kell s nem megfolytani? Gyermekkoromban mondták s örömet elhittem, mert azt mondták, ami a lelkemben volt. Ki fedezte föl? Nem az ész. Az ész a létért való harcot fedezte föl, a törvényt, mely arra ösztökél, hogy megfojtsak mindenkit, aki vágyaim kielégítésében akadályoz. Az észnek ez a bölcsessége. Hogy mást szeressek, az ész nem fedezhette föl, hisz ésszerűtlen. "

"Igen, a büszkeség" - mondta magának a hasára henteredve, s azon volt, hogy bogra kössön néhány fűszálat, de úgy, hogy el ne törje.

"És nemcsak büszkesége az észnek, ostobasága is, s ami a legfőbb, a selmasága, pontosan: selmasága. Az ész gazembersége, igen" - ismételte meg.

(Németh László fordítása)

3. HAS

VADÁSZLES

Sobják Anna

Vadászat

Nyomot hagyunk.

Deszkákra pecsételt szúnyogok,

széttaposott legyek.

Ijedős fülekkel hallgatjuk

a mozduló tájat.

Várunk,

míg lassan kiválnak

négy lábú kiisértetek

a szüntelen remegő
háttér szövetéből.

Egy megérkezett.

Mintha az etető felé tartana

de figyel a szagra

amivel beborítjuk a tájat,

ilyet csak ember ereget.

Leír egy félkört,

mintha szembe nézne veled,

várat.

Majd leszegi fejét,

megközelíti a megrakott tálat.

Célzol.

Lesből támadsz.

Kolonics Attila

Vadászkaland

- Hallod-e, jött egy SMS-ed ! - horkant fel Péter.
- Hát már nyugodtan vadászni sem lehet . . . - csapott a térdére Kálmán.
- Mért nem hagyod otthon ilyenkor azt a francos telefonod? - kérdezte ingerülten Péter.
- Nem lehetett. Póráz. Abban biztam, hogy nem lesz térerő - kesergett Kálmán.
- Mit ír? Ég a ház otthon nélküled ? - gúnyolódott tovább Péter.
- Agancs a láthatáron. Ne karattyolj már annyit, figyelj az erdőszélre. Ott! - mutatatta Kálmán.
- Nem látok én az égadta világon semmit - hitetlenkedett Péter.
- Fogd az infrás távcsövem! - tolta Péter kezébe - Ott balra, kezd közelebb jönni.
- Úristen micsoda agancsa van, 24-es - áradozott Péter.
- Messzi van. Jól behozza a távcsövem, mi? - kérkedett Kálmán.
- Ezt nem hagyhatjuk ki. Gyere másszunk le! - izgult fel Péter.
- Nyugi! Közelebb fog jönni - hütötte le Kálmán.
- El fog menni. Nekem kell az a trófea! - Péter.
- Maradj már nyugton. Mindig kapkodsz - Kálmán.
- Te halvérü, tavaly se löttél semmit - replikázott Péter.
- Most azokra a kis szottyadt fácánjaidra vagy büszke? - kérdezte higgadtan Kálmán.
- Én lemegyek, te pedig maradj, és nyugodtan forralt borozz a melegben, te

hobbivadász - csúfondároskodott Péter.

- Ég áldjon, Tell Vilmos! - búcsúzott Kálmán.

Péter szuszogva ereszkedett le a létrán a vadászles biztonságos melegéből. Vállán a puskája himbálódzott, majd leesett. Ahogy a létra aljára ér, roppan a hó a talpa alatt. Örültség, gondolta magában, minden tapasztalatot felrúg, amit csinál. Semmi esély, hogy közelebb kerüljön hozzá, de érezte, hogy valami hajtja a vad felé.

Mindeközben Kálmán fenn ül, és irigykedve kortyolgatja forralt borát. Péter mindig ilyen belemenős volt. Nem bír a seggén maradni. De ez akkor is örültség, egy ilyen dörzsölt szarvasbika simán megérzi őt, még akkor is ha a szélirány oké. Egyszerűen meghallja, ahogy a hóban trampol, reccsen az ág a lába alatt, és elfut a francba. Miért nem tudtam rávenni, hogy maradjon békében, és innét, ha szépen elénk sétál, lelőhettük volna. Itt jó meleg van, menjen csak az idiótája. Na, már a bikát sem látom.

Csend. Várakozás. Kálmán nehezen tűri. Lassan hajnalodik. A hó komótosan újra rákezd, és beszitálja a nyomokat. Kálmán türelmetlen, Péter már 1 órája elment, se lövés, se káromkodás. A hajnali szürkület lassan kirajzolja a fenyvesek csúcsát.

Eltelt még vagy egy félóra. A gondolat nem hagyja nyugodni, szidja barátját magában kegyetlenül. Utána kell mennem, határozta végre el magát. Lemászott. Mindent betemetett a hó. Sokáig bolyongott. Először abba az irányba indult el, amerre a bikát látták. De sehol semmi, nyugtalankodni kezdett. A fegyverét levette a válláról, és kibiztosította. A rossz érzés egyre inkább eluralkodott rajta. Mért nem hagyott valami nyomot? Az az átkozott hó. Gondolkodott. Várt. Tétován elindult.

Puskalövés dörrent. Úgy 4-500 méterre lehetett. Elindult a hang irányába. Mindig kerülnie kellett, félt, hogy elvéti az irányt. Kiabálta barátja nevét.

Végül megtalálta a nyöszörgő Pétert egy öles gödör alján, kifecamított bokával, kétségbeesett ábrázattal. Kálmán keresett valami alkalmatosságot, és elgyötört barátját végül sikeresen kihúzta a gödör mélyéről.

- Jó, hogy megúszta - mondta Kálmán megkönnyebbülten.

- Nem jövök többet vadászni veled, mert olyan vészmadár vagy. De tudod, akkor is azt mondom, hogy megérte. Gyönyörű állat volt. Karnyújtásnyira voltam már csak tőle, tátva maradt a szám. Hatalmas agancserdő, lenyűgözően szép elrendezés, hibátlan korona. Hason csúszva, milliméterről milliméterre kerültem egyre közelebb hozzá, a szél szembe fújt. Nem gyanított semmit. A fények egyre jobban kirajolták az állatot. Valamit kapart az első lábával a hó alól, talán mohát. Nagyon éhes volt, s egyáltalán nem volt óvatos. El tudod képzelni milyen izgatott voltam? Teljesen hatalmába kerített az izgalom. Lassan magam mellé fektettem a puskát. A fegyvert célra tartottam. Már majdnem elsütöttem, amikor minden besötétült hirtelen. Eltűnt az ég, eltűnt a bika, és egy hatalmas ütést éreztem a fejemen. Jó sok idő eltelt, amikor magamhoz tértem a gödör alján. Beszakadtam egy vadászó csapdájába. A puskám bekrepált, és ráadásul a karomra estem. Egyre jobban kezdtem fájni. Kimászni nem tudtam. Többször próbáltam, de visszaestem a hátamra újból és újból. Merev ujjaimmal végre sikerült megjavítanom, és végre elsütnöm az elgörbült csövű puskát. Pokoli érzés volt ez a szerepcseré. Vadászból áldozat. S a röhej, hogy a puskám ment meg végül - mesélte Péter.

- Ne törődj vele, túlélte. Nagyon dühös voltam rád. Aztán azon kaptam magam, hogy kurvára aggódni kezdtem érted. Micsoda őrült vagy.

Lassan beszálltak az autójukba, és elindultak a biztonságot ígérő városuk felé. Vadászkaland, mindenkivel megeshet.

Madaras Dávid

Kékeszöld

Föl adni, fel vadászni, vagy csak lesni. Leskelődni.

Mint Bézé dubájában. Itt állatokat.

Kigondolni, felhasználni, variálni, kombinálni, olvasztani, kitörni,
meghallgatni. Kicsit hiányzik.

Kékeszöld a bezártság.

Ez szorít ki, mely a természet közepén, itt.

Bodó Janka-Katalin

Azokat a látogatókat

akik fizettek belépőt, de nem voltak hajlandók igénybe venni a természet szolgáltatásait a magaslesi börtönbe számúzték. Azt mondták, hogy nincs olyan ember, akik a fogda nyújtotta látványnak ellen tudna állni... 20 perce rohadok ebben a fadobozban, mégsem vettem egy pillantást sem az elém táruló tájra. Amióta ide hoztak, hogy csodáljak, érezzek, lássak azóta egy gondolat szaladgál fel-alá a fejemben. Szabadság, és ennek különböző ragozott változatai. S valahányszor leírom ezt a szót feláll a testem önkéntelenül s határozottan kiugrik az ablakon. Lecsúszik a fák érdes törzsén, mintha megakarná vakartatni viszkető hátát, ugrál egyik ágról a másikra, mintha a fák koronája lenne a színpad, addig amíg az ágak hálója szép lassan leereszti a földre. Ott kinyúlik, hallgatja a szél hívogató hangját, bámulja az égen a szemét szűrő, testét melegítő napsugarak koreográfiáját. S egyszercsak feláll. Visszavonszolja magát a fadobozba. Igen. Szabadság. Ő választotta.

Biró Réka

Emberszag

Léptek alatt eltörő vagy magába roppanó ág különbsége

Valószínűleg a lesek azért is vannak, hogy magasabb légkörbe emeljük az emberszagunkat. Azt hallottam, hogy a farkas képes három kilométerről is

egy

kettő

három

megérezni az embert.

Csakis a hétfejű sárkány mondja azt, hogy „emberszagot érzek”, és ő is dühösen.

Mi sokszor elfelejtjük, hogy van nekünk. Az izzadt testig illatunk van.

Vagy az se.

Házisárkány, házisárkány, emberszagot érzel.

Az erdőben sose a vadtól, mindig az embertől félek. Az alaktól. A rohanó alaktól.

Vagy még jobban, az ácsorgó alaktól.

Gotha Róbert Milán

A Magasban

Fentről nézve egy csíki lesből,

Ablakkeretben feltámadt festmény,

Hollósy – tájkép, élmény

Máramarosi hangulat, hol minden

Mesebeli flóra és fauna életre kel!

Egy mozzanat, táncuk a szélben.

Hegyek kebléből egy felhő születik,

S a víz hiányban szenvedő száraz erdő

Nekünk mesél.

Vajon mit is mondhatna?

Szavai sziszegő

Elrejtet beszédét én csak figyeltem.

Figyeltem és halgattam, és sejtettem

Hogy mit sugall:

Nyugodtságot árasztó tájszólás,

Szavaiban mindent megtalálász.

Békét enyhe beletörődése a

Sorsának. Fájdalmat árasztó

Melankólia.

Weinraub Róbert

Ha csak egyszerűen belevágnék

ha csak egyszerűen leírnám, amit látok. Mi lenne? Lenne-e jelentősége a magasságnak? Hatalmasnak éreznéd-e magad? Félnél?

Én félek. Nem a magasságtól, hanem az elmúlástól. Rózsaszín eres fák hámló kérgét látom és fiatal lapik holt tekintetét lentről. Eros menedékem bőrét kezemben tartom... elengedem, de már nem hallom, mikor földet ér. Beleavatkoztam, és belém avatkoztak. Semmi sem a régi, s az új fogalma elveszett, és megölnek a rövid mondatok, mert kifejezni magam nem tudom, s nem fogom már soha; vadász vagyok. Életem végéig avatkozni fogok, ölni, gyilkolni és álcázni. A fegyveres mosolygós, ki vért ont nappal, éjszakái viszont álmatlanok. Mégis el tudnád hinni, hogy ártatlan? Ártatlan akár a földön heverő lapik. A vad már nem jön - hogy is jönne, hisz ő a vad, ki elvesztette hitét és arcát... Üres képpel ül trónjának magasán, és csak van.

Már én sem ismerem őt.

Kasza Zsolt

Ha éppen nem erre jár

Hátul a testeden egy hosszabbítás. Dolgozol túrsz, vagy lopsz hazudsz, vagy kapsz gazdálkods, vagy. Kikevert zöld tölti meg a szekrényed egy részét. Tanultál, gyakoroltál és közben érezted a növekvő hatalmat, a hús összetéveszthetetlen melegét, nem foggal, mint a medve, farkas, róka vagy társaik. Kézzel, azzal, amivel elrugaszkodtál a talajtól. A kihűlő vérben csak te lüktetsz.

Most, itt fenn, a széllal szemben, hogy elrejtse a szagod. Kezed nyúlványa visszarúg a válladba, derekad szélességében agancsnyél, bőrtokban hüvely, zsebedben nyomelemek. Megérdemled. Az ujjmozdulatot és a döntést, a halk huppanást, miután a forgót átfúrva a negyven kiló elérte élete célját.

Ahogy haladsz előre, kiválasztasz egy lombhullató fát. Odaérsz. Nem kerülöd meg, nem rúgsz bele, nem dobálod, csak hátára fordítod. Letépsz egy levelet, sebbe mártod, kalapba tűzöd, elveszel még egyet és áldozatod szájába dugod. Az él hasat metsz, zsigerelsz, elviszed bensőjét távol, hogy másnak is legyen mit. Enni. Az etikett a tied, tied a tárgya is. Tölthetsz.

Gondos Mária- Magdolna

Szélerősség

Tulajdonképpen csak azt akartam mondani,

nem mindegy, ha száraz fa

az égő házad gerendája,

amelyben átalszod édesanyád halálát.

Sercegnél a lucskos ébredésben.

Semmi nem emlékeztet temetőre,

de tudod, hogy édesanyád.

Egy csokor művirág:

permanens fehér krizántémok.

Állsz a gödör mellett,

s mint amatőr mesterlövész golyója,

mert nem kalkulálta bele a szélerősséget,

nem ér pontosan célba,

orron találja a hullát,

szemtelenül hajába gabalyodnak a szirmok,

elcseszted a végtisztességet.

Hiába akarnád, hogy

tetteidet szeretet égesse ki,

amikor rájössz, egyáltalán nem mindegy,

hogy a száraz fa égő házad gerendája

vagy kalodád.

Székely Melinda

Műsorles

Öt táncos mintegy menetben már a színpadon áll. A zenekar folyamatosan játszik, szólamok lépnek be és ki, de a hangok tovább peregnek, megszakítatlanul. A menet áll. A nézők zihálva megközelítik a páholyt, elfészkelődnek a mindent betöltő susogásban. Még leakasztanak egy-egy pókhálót, lefejtenek a karfáról néhány csík nyírkérgyet. Aztán már csak a színpadot figyelik, az öt alakot. Azok állnak egy lábon, mozdulatlan, pereg a zene. A menet feje kimagaslik közülük aranypöttyös ruhájában. De egyikük sem moccan, nem egyensúlyoz. A hangok görögnek tovább, majd egyszercsak megpördül a főtáncos, utána a kísérete is, egyenként. Zöld pöttyök, aranyflitterek fénye játszik. Aztán ismét elül minden mozgás, földhöz szegzetten merednek felfele. Pördülnek megint, ezúttal felváltva, egyik jobbra, másik balra, majd ide-oda hajlanak, meg-megvillannak. Olykor ellendül egy-egy tag, aztán vissza.

Az előadás így folytatódik napról napra. A néző elzsibbad, feje lecsuklik mielőtt új figurákat látna, belefárad a susogó csendbe. Elmegy, de a műsor folytatódik, és jön egy új zöld, új arany, régiek lassan elhullnak. Idővel elfogy a zene, elfogynak a pöttyök, a hajlongás, míg a táncosok pőrén nem maradnak a léleklefész színpadon.

4. HAS

MOHAKOCSIK

Sobják Anna

Pihenő

Meg tudnám-e osztani veled a tájat?

A száraz földet, a mohapárnákat,

amiken ülök és alszom,

ha éjszakánként kiszököm

én, városi lány

az idonek ebbe a szövetébe,

ahol a vezetoszálak szálfá egészesen állnak.

Megtanítanálak-e hallani a völgy lélegyetét,

a vonulást a fák lombjai között,

látni a fenyok rajzolatát minden virágban?

Át tudnám-e adni,

amire még szavaim sincsenek?

Beszúfolnám-e mindezt

Békásmegye betondzsungelébe?

Madaras Dávid

Képzeletben valószínűleg

- Újra végig kell néznünk. Most nem bolygatják nagyon a csendet filozófusok vagy mik.

- Igazságtalanság. Nem juthatnánk más helyszínre?

- Képzeletben - susogták kórusban a helyszín fenyői, miközben ezek ott lent gondolkoztak valamin, valami egészen szokatlanon.

A fenyők becsülnek, megbecsülik. Ezek ott lent meg jó ha próbálkoznak, értékelhetik majd.

Kasza Zsolt

null

Itt van minden lassan bomló, már inkább szemét, mint alkotás. Azt kérik tőlem, vonjam ki magam, hagyjam beszélni a fát. Nem önként vagyok a természetben, nem Önként, hanem tegeződve. Te értem, én érted, te adsz, én használlak, élünk. Kiegészéssel és szaporodással. Idegen vagy, ha sikerül egy elnézésig elfelejteni amit rólad, akkor távolról tartod magad megszokott színeidben, hangjaidban. Nem tudok mit kezdeni veled. Ősszel majd elveszek tőled egy mogyorót, behunyok és eldobom. És akkor mi? Egy óra múlva magammal viszek alább, a körmöm alatt. Nem tehetek róla, hogy körmöm van és átrendezlek. Ha bűnösnek érezném magam, minden rálépett elmozdított kő miatt, nem lennék ember s te nem lennél természet. Csak a kő alatt megbúvó virágmag kiszolgáltatottsága bánt, mert párhuzamokkal neveltek. Szégyenérzet van bennem, ha arra próbálok rá, hogy emberi nélkül lássalak. Olyan mintha meglesném meztelenséged, akaratod ellenére.

Bodó Janka-Katalin

A jegyváltó

Kiváltottam a jegyemet s rátámaszkodtam a kapufélfára,

bár kifizettem a belépőt, mégis felbecsülhetetlen az ára...

Tapossak az eres földön, mely szemmel láthatóan szomjazik?

Rúgjak bele a fakó kőbe, ami a dombon lefele botladozik?

Kapaszkodjak a faágba? A fenyő karjába? Úgyis visszalökne...

Hason csúsznék lefele, gurulnék végig a fűszálak sündisznóbőr felületén.

Véremmel színezném az erdő virágait az út mentén.

Maradok én a jegyváltónál, nem teszem kockára testem épségét!

Azt várod te erdő, te kő, te virág, hogy fizessek a szépségért?

Olyan lettél , mint én... Valamit valamiért.

Téged is a váltságdíj kísért...

Gotha Róbert Milán

Szonett a fenyvesnek

Ó mi, több száz éves fenyők,

Összetartó, büszke népség.

Mohával bársonyozott erdők

Díszítik házunk melegét.

Örökzöld istenek gyermekei

Vagyunk, néha tüske levelünk

Védelmez, s a sűrű éles kövei

Lesznek cimboráink. Tőlünk

Kérnek oltalmat a vadálatok,

És a rohadt szívű embereket,

Ahogy a skót király zsarnokot,

Eltemetnek majd a fenyvesek.

Az ember egy lehullot levél,

A tüske törpékkel tovább él.

Biró Réka

Úgy emlékeztem

hogy tüdővirág, tüdőbajosoknak. Valaki köhög, én is szoktam reggel, de mintha nem is a tüdőből jönne, hanem a gyomorból. Aztán kiderült, hogy nem tüdővirág, az lila csak, ez mérgező, mint a lábadon mászó vörös hangya savja. Vörös a hangya és a savja, amit a bőröd alá ereszt. Savtalanító életmódja a hangyának. Savat savval semlegesíteni, vajon vannak-e bázikus hangyák. Hangyasav és hangyabázis.

Weinraub Róbert

Pók

Pók vagyok.

Szörnyszülötte világomnak.

Ha csak állok,

időt vesztegetek,

de bölcsnek érzem magam.

A tétlen vén ki nyolc lábával bírál.

A koronát megszereztem,

ki tudja meddig élek még

hálóim hálót szőnek,

a Világ az enyém.

Ha csak egy pillanatra is

de meginog az "egy",

ott van még a "hét",

lát még a "nyolc".

Minek ennyi érzék

ha nincsen érzés?

Hol van az a pók

kinek szemem keresztül szememet látom?

Pók vagyok és az maradok.

Büszke bölcse e földnek.

5. HAS

HEGY

Kolonics Attila

Van az a pillanat

Mindig az a pillanat fog meg elemi erővel, amikor rájövök valamire. Nagyon izgat. Amikor nyomokat keresek, amikor az elmosódott jelek üzennek. Követnem kell őket. Valami hajt. Szépen, lassan összeáll.

Hatalmas fenyvesek lábánál álmosan ülök. A nap felkelt. A tűz kialudt. A többiek alszanak. Éhes vagyok. Elindulok. Vállamra veszem a lándzsám. Frissen pattintott követ tettem a régi helyére tegnap. Ma sikeres leszek, nem akarok bogyókon élni.

Bekapcsolom a lézert. A sejtek szépen elterülnek a tárgylemezen. Egymást öelve kapcsolódnak. Mozognak, finoman vándorolnak. Átlátszó, folyékony gél. Történetek végtelen láncolata tűzhegynyi csúcsban. Próbálom megérteni mi folyik odabent.

Lemegyek a patakpartra, letérdepelek a vízhez. Jókorákat kortyolok a vízből,

bőrkulacsom megtöltöm. Hosszú vadászatra indulok. Imádkozom totememhez, kérem segítségét. Kedvesem megölel, mintha most ölelne utoljára. Gyönyörű kék szempár bucsút int. Elindulok!

Hozzáadom a sejtekhez a festéket. Várom egy kicsit, amíg a helyükre kerülnek. A mikroszkóp alatt egy város alaprajza bontakozik ki. Erőművek láncolata. Látom, ahogy a sejtek egyik oldala erőltetett menetben fogyasztja az energiát, a másik oldalon csend. A betegség rajzolata.

Totemem azt súgja, hogy kerüljem meg táborhelyünket, és vágjunk át a nagy hegyen. Másszak fel a tetejére, ott majd súg valamit. Bár éhes vagyok, de ahogy elindulok megfeledkezem erről. Izmom megfeszül és viszi a testemet. Nézem az avart, az ágakat. Semmi szokatlan nem tapasztalok. Lassan felérek, megkeresem a sámán helyét. Nézem a legutóbbi áldozat elszenesült csontmaradványait. A belekből olyan jól megmondta, merre kell menni, s milyen állatokkal fogunk találkozni. Kár, hogy az öreg itt hagyott bennünket. Leülök a fa alá, és megvárom, hogy megszólítson.

Már mióta töröm a fejem, hogy mi történhetett itt. Ez már az ötödik kísérletem, és mindig más. Mindegyik egyéniség és mégis valami végtelen rend kormányozza őket. Hiába. Kétségbeestem, és nem látok, csak nézek. Abba kell hagyjam, más irány kell.

Éreztem, hogy a mai nap jó lesz. Beszélt hozzám. Láttam egy szarvast, de azt is láttam, hogy másnak is kell. Ügyesnek kell lennem, mert hoppon maradok. Nagyon figyelj a jelekre, amiket küldök neked. Elindultam, teli reménnyel. Dárdám rengett a vállamon. Szépen, csendben mentem, hogy ne csapjak nagy zajt. Egyszer csak füst szaga ütötte meg az orromat. Füst a mi vadászterületünkön. Betolakódok. Lehet, hogy megint wanaguák. Kegyetlen gyilkosok. Meg kell tudnom hányan vannak.

Bekapcsolom a gépemet, a monitor felvillan. Elhatározom, hogy ma olvasok. Meg kell tudnom egyet s mást. Ne menj bele abba az utcába, ahová már más is beszorult. Ki kell találjak valami mást. Pubmed. Előjön egy cikk, hogy sajnos erre a területre nem én találtam rá elsőként. Nagyon feldühít, hogy rögtön nem ezzel

kezdttem. Aztán kimegyek a laborba, és mérek egy-két adatot, amely hátha segít valami új kitalálásában. Elment a kedvem az egészsztől, hazamegyek, majd holnap.

Megszámoltam vagy egy tucatnyi wanagua harcos, a ahogy elnézem valami fényes csillámló van a dárdák hegyén. Ilyet még nem sohasem láttam.

Gondos Mária-Magdolna

Hé, Bagamér

Mikor Lipótot bezárták, s új helyet nem rendelt ki számára az állam, úgy gondolta, ezután sajátjának tekint mindent, amit külső kényszer hatására csinált végig. Halála előtt két évvel került oda az önfényezést elősegítő csoportos foglalkozások, az idegtépően egyszerű barátkozósdik, az íztelen, híg levesek és a fehérre mázolt vaságyak nyikorgása közé. A fehér árnyalatai és rétegei mentén vissza lehetne követni minden karmolás intenzitását. Leginkább az idegesítette, hogy amikor tiszta volt, akkor nem vágyott emberi érintésre, jobb' szerette, ha kábán őgyelegget, ha nem undorodik saját tényérmelegétől is. Olyankor összerezzen egy *hé, Bagamér* hallatán. A *hé, Bagamér* néha jókor tört rá, mindig más, szemtelen-merész hangokon szólt, amikor az orvosok és nővérek elmentek enni.

Ilyenkor a vécében vagy az egyik szobában gyűltek össze. Történeteket meséltek. *Hé, Bagamér*, és mondott egyet *a felakasztott és megnyúzott macskáról*, ami

sokáig vergődött, nyivákolása a fülzsíron áthatolva metszett le minden rossz emléket, amik vékony zsinórokon és ujjnyi köteleken himbálóztak a dobhártyán. Lassan fejtette le a bőrt a lábaitól fellógatott állatról, hogy a fokozatosan kiteljesedő meztelenség látványa olyan közvetlenné tegye a szerelmüket, mint amikor lila nyári ruhácskájában először végigfeküdt a közös ágyukon a lány, kiküldte a cicáját is, hogy zavartalan lehessenek. Azóta se szereti, ha nézik, úgy mondta legalább, először a szemeit szúrja ki, az ő érdekében, egy macskának túl nagy teher a teremtés csodája.

Hé, Bagamér, és mondott egyet *az öreganyámról*, akinek égő arccal nézett a lába közé, valahányszor kicserélte az ágytálat. Kövér vénasszony volt, ha felkelt az ágyból rögtön elindult az orra vére, ezért ő gondozta, ő szerette csak, az övé volt egészen. A fogcsikorgató undort szerette, ahogy viszeres lábait tőrögette, s ahogy minden hajlítás a halántékában nyikorgott, abból csikorgás lett, az olajozatlan fogaskerekek zsigeri energiája, amitől minden vörösvérsejtje lemenekült.

*Hé, Bagamér, és mondott egyet a kukásfiúról, akit évekig a második emeleti lakása fürdőszobájának ablakából lesett, a vécére csimpaszkodva, izzadt testén a megfeszülő izmokat, ahogy egyedül emeli fel a csütörtökig összegyűlt szemetét. Ha púpozott is a kuka, nem szór ki semmit, egyetlen mozdulattal lendíti át a péntek hajnali ürességbe. Mindig a kis függöny mögé rejtőzött, még sapkát és napszemüveget is rakott, próbára tette, hogy sikerül-e az átlendítés, ha ő nem ismerhető fel, és *sikerült*.*

Ezt mindig hozzámondta, hogy sikerült, mindig mindegyik a saját sikerült történetét akarta, sok volt, az idő meg kevés, az orvosok és nővérek hozzászórtak, hogy gyorsan egyenek, jóformán csak a tartalmakra jutott, aztán már csak a címekre, *hé, Bagamér, a felakasztott és megnyúzott macskáról, az öreganyámról, a kukásfiúról, sikerült. Hé, Bagamér, és ültek hárman a vaságyon, szemben Bagamér a földön, kezeit a fülére szorította, hogy ne hallja a merev kacajokat, amiért nem a megfelelő történet talált rá s ettől nem állt fel neki.*

Bagamér hiába huzogatta szabadulása napján, arcát a fakéreghez feszítve, az ágakról macskák csüngtek, a kéreg a poshadt emberi bőr bűzét árasztotta, a vénasszony mozdulatlanságtól aszott, de a repedésekből gennyező háta. Nem állt fel neki a ráboruló szemét miatt, amitől a bűz az orrlukaiba telepedett, megült a szőrökön, s már hiába tépkedte véresre. A Margitszigeten sétálók mind őt lesték a szemük sarkából, hiszen olyan látványosan nem figyeltek rá. Mélyen a szemükbe nézett, mosolygott, hogy nem kell félnetek, ezek itt nem az enyéme. Az enyémet még nem tudom elmondani.

Gotha Róbert Milám

Göttin

Hegy csúcsában szajha Göttin,

Kitárt kezének áldásában giotin.

Lenéz az alatta lévő világra,

Egy toboz, hangyafészek ábra.

Lehetne Valkür vagy talán Freja.

Maga Odin lánya, titkozatos bestia.

Ha figyelsz és meg sem mozdulsz,

Kristálytiszta hangjával azonosulsz.

De mért borul be, a szürkék serege

Mért csatáznak egymás közt? Törzse

A zöld katonának a széllel szembe szál,

Vállán lapult barnás dárda feszesen áll.

Mit vétettem ellened szajha istennóm?

Kérlek bocsájs meg fenséges teremtőm

Éneked dúdoltam, szégyen de elfeledtem...

„Ein Märchen aus alten Zeiten“

Sobják Anna

Hasadék

Belezuhanok szóközökbe.
Most is, hónapok óta
próbálok kimászni,
összerakni a széthasadt koponyát
szegekkel, hidakkal akár.
De a völgynek se mondhatom:
rántsд magadra gerincek
védőzubbonyát.

Időzőm sziklanyelveken.
Előttem fal, mögöttem fal.
Hogy merre a mélység,
nem tudom, csak érzem,
hogy fenekem merre gravitál.

Átlépni. Ugrani. Zuhanni.
Kúszni. Húzódkodni.
És kitalál.

Székely Örs

a súlyok elviselhetetlen állapota

hegynek lenni és végig-
nyújtózni a tájon, kiterítve és kiszolgáltatva

és a bordák közti réseken

berepülnek az angyalok

kiröpülnek a legyek és

eltömítik a palotákat és és

majd egy nagy folytó kupolaként ereszkedik az este minden szőrszálunkra rá és
megnyitott bányáinkból

párhuzanos kötelek

és csillék

lógnak majd ki szemekből ahogy

a fák is csupán kötélmaradványok az égen

Berzsenyi kóválygó, hazakerítetlen ostorai

és a templom, a folyton fájó

templom és a mindig összeránduló, melyet a kötelek

tartottak, hogy a vassal körbe-

csillagozott tető reánk ne

szakadjon bár itt más

teljesen más a természete a hangnak

ami nem fáj

lélezkik csak mint amikor

a hegy szemei énekelnek az

újranyitott tárnák mint amikor

egy sérült szemű nagy sötét kutya

közeledik kioperált hangszálakkal

és áll a hátadnál meg

míg te a szabadságról

prédikálsz és fogod görcsösen a mikrofonod

abban az örök utolsó előtti pillanatban

(nem látod, amint az Úr angyalai

vagy a legyek a fűnyírót próbálgatják

hogyan végigszántsanak a nagy tüdőpalotákon

a szőrszálaid végén és a csillagok testén

és a fűnyíróból, belőlünk

bachkantáták szólnak majd)

Kasza Zsolt

Se fa, se

bokor Kopaszhegy környéki erdőben nőttem nyáron, egyharmadomba bele. Félttem és tartottam a gödröktől, nagyrészükre tetőt vont a négy évszak kitartása.

Ráléptél és zuhantál, egy szigonyba, egy sisakra, kézigránára. Ha egy gerincre vagy lábszárcsontra, akkor szerencséd volt, még lehattél te, aki a kincsre rátalált. A Kopaszhegyen reptér és bázis, hegyek között a negyedik fal lebontásáért keményen küzdöttek. Ahogy a kellékek fölszámolásáért is. Mesélte egy századforduló gyermeke, hogy csak ő élte túl. A középtájon eltört fenyő kérgét könnyű volt lefejtetni és összegyűjteni abba mindent, aminek puska- vagy vérszaga volt.

Elképzelem, ahogy az ormok között az alig két méteres vas-bőr-vászon hegy csúcsosodódik. Nem tudok így meglepődni, hogy estére vihar lett. Aztán foszforszag lett, láng lett, tűz lett, robbanás lett, sikoly majd éjjel majd reggel, majd csend lett.

Mesélte, hogy a hasmenése az erdő mélyére űzte és mentette meg. *Na dolgozzunk még egy kicsit, hogy haladjunk* – mondta amikor elért a hasmenésig. És én még mindig az erdőtől és nem az embertől félttem.

Miközben tenyerem közt az eszköz csúszkált, és nőtt a széna halom, egyértelmű volt számomra, hogy a hegyek nem tűrtek tovább, hogy a növekvő halomnak területi kellett.

Biró Réka

Az otthon bent van.

Mintha súlyos kő lebegne feletted, te felnézel és látod a követ, az meg meredezik a levegőben. Az otthon szempontjából nem tudunk mit kezdeni a magaslatokkal, az a szárnyasoké, mi pedig a szárnyasokat legfeljebb a házi kosztból ismerjük. Az otthon bundás kenyér. S még valami: ahol a fenyvesek találkoznak a lombosokkal, az olyan, mint a szivárvány határvonala. Ha átmész alatta, megváltozik a nemed. Én szerettem volna mindig, de most látom csak, hogy mekkora szerencse ennek a lehetetlensége, mert akkor nem lenne köztünk tekintet.

Pedig az is bundás kenyér.

Székely Melinda

Kérdések

Hommage a John Cage

-- Mikor indulunk? Anya, anya! Készen vagy? Mehetünk végre? Én olyan kíváncsi vagyok! Ugye elmeséled, milyen fenn a hegyen? De tényleg, mi van a hegyen? Hegyre megyünk, nem? Persze, hogy majd látni fogom, de én most akarom tudni! Gyere meséld el, az más, amikor te mesélsz! Nem baj, ha majd látni is fogom. Ígérem, hogy nem fogom unni. Anya, az ott milyen lepke? Utánaszaladok, jó? De nem, nem fogok eltévedni! Ugye, hogy utánaszaladhatok? De én akarok, nagyon akarok, engedd, hogy szaladjak! Ezt a virágot itt hogy hívják? Ugye szép? Kisasszonypapucs vagy borsikafű? Hogyhogy nem vagy benne biztos? Tudod mit? Ha úgysem tudod, akkor inkább döntsük el, hogy kisasszonypapucs, az szebb, mert a borsika az olyan, mint a bors, és az csíp, és olyankor mindig könnyes lesz a szemem. Hallod? Te is hallod? Valami hang, ugye ott emberek vannak? De nem azt mondtad, hogy itt csak mi leszünk? Mi ketten? Kik azok, mit csinálnak? Kopogtatnak is, hallod? De nem, az nem ott van. Egy harkály, azt monddod? A harkály nem a fakopáncs? Páncs-páncs, fakopáncs, mert kopáncsolja a fákat. Jaj, itt nem tudok felmászni! Segítesz? Túl meredek, nyújtod a kezéd? Még jobban, anya, nem érem el. Majd, ha nagy leszek, még egyszer ekkora karom lesz, ahogy apa mondta. Harang! Ott vagy ott szól a harang. Nem, nem a buksimban szól, én kívül hallom. Anya, anya, nézd, itt lenn vannak a fák. Azt monddod, hogy a tetejüket látjuk? Olyan fenn vagyunk már? Milyen furcsák így felülről a fák! Ugye még megyünk feljebb? Jaj, anya, mi volt ez? Megszúrt, jaj, sajog. Csúnya, csúnya szeder, megmondalak! Biztos? És mikor leszek menyasszony? Addig végig fog fájni? Azt nézd! Az ott hol van? Azok is fák? Milyen sok van! Látom a hegyét mindegyiknek. A mackós könyvben is így van rajzolva, emlékszel? És ha arra nézek, azok a zöldek is fák, favégek? Igen? És ott, látod, ott már nem is látom őket külön. Csak egy nagy zöld van. Ez azt jelenti, hogy ott még több fa van, rengeteg sok? És a sok fa azt jelenti, hogy messze? Ez a messze messzébb van, mint Petikéék? Ők most hol laknank? Melyik vonalon túl? A sötétzöldön? De feljebb, az égben is van egy vonal. De, az

az ég! Nem az ég? Az is hegy? Dehát az nem zöld, hanem kék, világoskék! Az még kétszer olyan messze van, azt mondod? És azon túl mi van? És fölötte az a vonal? Felhő? De ha a világos vonalon felhő van, akkor az mégsem lehet hegy. Hogyhogy, a fák csúcsán állnak? Nem az égen vannak? És ahol nincsenek fák, mi tartja ott a felhőket?

Anya, anya, nem! Nem tudok lépni. Ne segíts, nem tudok! Nem félek, nem, csak nem tudok, valami megállt bennem, nem tudok lelépni. De igen, sikítok! Csak a hangomat ellopták. Nem, nem tudok leereszkedni. Ne szidjál, ne féljél, nem tudok. Ne érh hozzám! Nem ereszt. Mit jelent az iszony? Tériszony? Most akkor tér vagy iszony? Mi az, hogy tér? Nem félek, csak nem ereszt a föld. Megfogta a lábamat, nem tudok lefele lépni. Tudom, hogy a lépcsőn már megtanultam, de most megint nem.

-- Kislányom, itt vagyok, gyere!

2012. aug. 1., Kilátó

Bodó Janka-Katalin

Ciklus

Görcsbe szorult a határtalan dombvidék

s bármennyire igyekszem felkúszni, hogy jobban ...

Összeroskadok azon nyomban.

Akármennyire is akarok mindent

összekuporodok s kibillent

az egyensúlyból ez a nyomorék.

Minden vágyam fokozni ezt a,

de számtalanszor visszarántott,

összehúzta magát itt-ott,

hogy egyre jobban megfosszon

a látványtól ez a gyűrűtt vászon ...

Nekem már csak bestia.

Végülis úgy van, hogy aki nagyon

az egyre jobban, s később annyira,

hogy nem lesz rá gyógyír...A

sokból számtalan, majd végtelen

s mikor már minden, akkor érzéstelen.

Aki fokoz, okoz is. Azzal is maradjon.

Weinraub Róbert

Szakasz

Ha a hegy hátat fordít, és elindul délnek megkeresni otthonát.

Ha az északi fényeket megunta és melegre vágyik.

Ha a csillagok már nem ragyognak neki és arca minden reggel ködbe vész.

Ha a szelek érdesre szárították száját s gerince elcsorbult.

Folyókat, tengereket váгна át könyörtelenül, csak hogy lábát az óceánba lógathassa és meglelje örök nyugalmát. Gleccseri könnyeit ott kiolvaszthatná. Végre kihúzhatná magát. Feladná magasságát s terhével elindulna a poros úton lefelé, hátrahagyva mindent mi egyszer az övé. Ő is olyan lenne mint a többi, csak egy láncszem a sok közül. Most még más: hegy ki mozdulni képtelen.

Madaras Dávid

Belóghatatlan

Lelátni a völgy homlokára

Komisz fenyők között

Egy fehér fény sugarára.

Mi minden belelóg a képbe

Hangok, ágak, fények

Felmorzsolódnak olykor a tények.

Ne várj itt egyebet, kérve

Holmi dombok között

Menj haza innen megérve!

6. HAS
ERDŐÉGÉS

Gotha Róbert Milán

Katasztrófa

- kész katasztrófa!
mondta Fenyné Fenycinek
- minden ismerőseink parázssá leégtek,
s csak mi ketten maradtunk a dombon.
- ne idegesítsél má' kedves angyalom!!
szólt Fenyci mérgesen
- Fenyci juniort kerersem.
- hisz hátadban áll kedvesem,
mondta Fenyné.
pár pillanat eltelt és Fenyné
megtörte a csendet.
- te érzéketlen Fatuskó
folytatta ő – rendet

kén' csinálni a mohatakaró

alatt, lassan már gombák

nőnek a seggedben...

- kedves kis mézes tobozkám,

mohaszőnyegünk hamu és por,

bennünk él tovább az utókor.

Weinraub Róbert

Néró

Bíbor palást surran
szenes kérgék között,
lépked lassan,
felszegett fejjel a király.

Fekete tüskék hullnak
érzékenyen a vörös avarba,
méla lelkek szállnak,
érzések szétégve.

Lépked az utolsó szuszogó,
meg-megáll és szemlél,
üres tekintettel szívja
magába a maradék életet.

Székely Melinda

Két portré

Márton Szilárd, bár túl volt már néhány tapasztalaton, mégis sikerült neki úgy élnie az életet, hogy ne ériék nagyobb veszteségek. Talán nem is a veszteségek kerülték el, inkább a képesség hiányzott belőle, hogy a váratlanabb eseményekbe nagy lelki szenvedéseket vetítsen. Most is, ahogy a tűző napon baktatott a poros úton, nem gondolt különösebben semmire, élvezte a környezetváltást, figyelgette a növényeket, és nagy örömmel vetette rá magát a málnabokrokra. Az a fajta turista volt, aki egyszerűen csak belehelyezkedett a tájba, élt benne arra a néhány órára úgy, ahogy a növények, a bokrok, a különböző bogarak tették. Nem csodálkozott, nem ujjongott, és azt hitte, felkészülve sincsen különösebben semmire. Ivott, levegőt vett, párolgott ő is, néha evett, de csak egy-egy szemet az útszéli ágakról.

Nem szemetelt, nem fogyasztott kész ételt, nem hallgatott zenét, nem is dúdolt, nem telefonált. Nem dolgozott. Turistaként épp az volt az élmény, hogy kilépett a négy vagy több fal, a forró aszfaltozott utak emberi teréből, és belépett egy másikba, vendégeskedett. Ha volt ezzel célja, az éppen a célok kiiktatása volt. Anyagias emberként sokat számolt, vásárolt vagy pénzt gyűjtött, keresett, dolgozott, érvényesült, áramot használt, hiányosságokat látott, és a megoldásukon fáradozott a sok fal, sok út, sok virtualitás között, ahol ő volt otthon, és a növények, a szabadon élő állatok sínylődtek vendégsorban.

Bár semmi sem volt nála, Márton Szilárd mégis cipelt egy batyut, benne néhány otthonról hozott fal, néhány virtuália. Egy-két cél is. Azt a döbbenetes helyet kereste -- bár tudta, hogy rajta a döbbenet nem fog --, amiről a sajtó is írt. Dolgozott benne is a társadalmi kötelesség, hogy szeretjük, óvjuk az erdőt, aggódunk érte, mert... nem, nem azért, mert ismerjük, benne élünk, inkább azért tulajdonképpen, mert szükségünk van az oxigénre, a belőle kitermelt energiára, és erre a csendre, amelyben éppen sétál és málnabokrok után kutathat. Ahol a segítségét nem telefonon vagy levélben kérik, hanem élő szóval, és ahol meg kell fognia a lány kezét, ahhoz, hogy kiemelje az útra.

Néhány málnabokor és néhány kapaszkodó után kiért, kilépett a keresett helyre. A vendég szerepéből, abból a hangulatból azonban nem lépett ki továbbra sem. A pörkölt erdő, a "hegyi sivatag", ahogy valaki mondta, úgy váltotta fel az élő, ép erdőt, mint ahogy mondjuk a villanegyed a tömbházakat. Ugyanaz az út ment tovább, csak a táj nyílt ki, az oromról be lehetett látni az egész pörkölt völgyet. Magában vitatkozott is a sivatag gondolatával. Erősebben tűzött a nap, az igaz, árnyék is alig volt, de világosan látta a tűz útját. Nem is a tűzét, a szélét. A bemélyedő utat nem érte, átfújta fölötte, a lángok (ha egyáltalán láng volt) beleperzseltek az út túloldalán a növényzetbe.

A látvány döbbenetes volt. Megnyugtató, és ez volt benne az egyetlen döbbenet. Abban a csomagban ugyanis már benne volt ez az égett erdő, a hatalmas, évszázados fenyők lobogó, mindent elemésztő, olthatatlan lángja, majd a tűz nyomában maradó, mindent ellepő korom és hamu. Mindebből semmi sem volt, bármerre nézett, látott néhány megszenesedett tetejű fűcsomót, félig zöld, félig pörkölt fiatal fenyőt, egymástól meglehetősen ritkán. Köztük itt-ott voltak zölden maradt foltok. Végigmért egyet-kettőt, és úgy találta, hogy a legmagasabb sem lehet kétszer akkora, mint ő, valószínűleg nem több évesek, mint amilyen magasak. A szenes fűcsomók mellett a zöldek és barnák rajzolták ki a szél és a lángok útját.

Márton Szilárdot a látvány megnyugvással töltötte el. Egy. A tűz már egyértelműen kialudt, és nem kell tartani attól, hogy ismét felizzik valahol. Újabb tűz tehát már nem fenyeget. Kettő. Végülis nem az erdőnek az értékesebb része pusztult el -- szerencsére --, hanem egy már eleve letarolt, eléggé nyílt terület. Az értékvesztés nem olyan nagy. Három, és ez némi misztikus borzongással töltötte el: a színek váltakozásából azt olvasta ki, hogy a tűzzel és a széllel harcolva mégis az élet került ki győztesen. A teljesen elégett fenyő kevés volt, de talán még azok törzsében is maradt élet, és jövőre kisarjadnak. A legtöbb viszont csak félig volt megpörkölődve, és az épen maradt részek láthatólag zavartalanul éltek tovább. Négy. Ez a csemeteültetvény eleve korai kivágásra volt ítéltve, így viszont talán a fák rendesen kinőhetnek majd. Szerinte nem volt jó ötlet az oldal letarolása, kiszikkasztása sem, de kételkedett abban, hogy ezt más is belátná. Öt. Ha már

pénzről van szó, bizonyára politikáról is. Mindegy, ez most jó lecke volt. Ebből egyhamar áru nem lesz. Nem kell mindenből pénzt csinálni. Márton Szilárd kétségtelenül szisztematikus ember volt.

Miután felmérte a terepet, visszafordult. Útközben még gondolkozott egy kicsit ezeken a kérdéseken. Furamód embereket nem látott a pörkölt részen. Illetve látott néhányat, de nem azokat. És itt nem az útitársaira gondolt, hanem a látvány és a képzelete által ihletett személyekre. Azokat, akik eltüntették az öreg erdőt, hogy helyet teremtsenek a fiatal csemetéknek, azokat látta. A munkásokat, a kupeceket, a tulajdonos bosszús arcát, akinek áthúzták a számításait. De azok, akik oltották a tüzet, azok nem voltak sehol. A képzelete nem rakta össze a képüket. Pedig a szelet, aki lángtollával fekete és barna sávokat rajzolt, azt látta, de a kétségbeesetten oltó, küszködő ebereket, azt nem. Pedig tudta, hogy ott voltak, képeket is látott róluk. Láthatta volna abban is, hogy egy vonalon túl zöld és ép az erdő.

Ezzel a megnyugvással távozott tehát anélkül, hogy a kötelező indulatok, a szomorúság, a rettenet, a felháborodás közül egy is megmoccanat volna benne. Csupán a szemlélődés, a gondolat végezte a maga örökös és zavartalan munkáját. Holott ő ezekre az érzelmekre máskor mégis képes volt. Elég, ha a Sétatérre gondol. A megcsonkított fákra, az elfűrészelt főágakra, amik úgy nyúlnak ki a törzsből, mint a milói Vénusz karja, és rögtön összeszorul benne valami, mintha neki vágták volna le kezét-lábát, minden kilógó testrészét, de nem többől, hanem valahol középen, hogy annál inkább érezze a hiányukat. Nappal nem is mert arra menni, csak késő este, amikor a sötétben nem látszanak a fák, nem zavarja a besütő nap. A hegyormon, az égett erdőben sem fájt úgy az árnyék hiánya. Ha a Sétatérre gondolt, egyből látta a munkásokat, akik mint egy joystickkel, nekiugrottak a Bosch-fűrészrel a fáknak. Az ágakba belefűrészlődött az ember, a férfi képe, akinek illik belefulladás a békébe, illik gyöngéden szeretnie az asszonyt, és ezt a sok illiket most végre hatalmas kéjjel kilőheti magából.

Mire visszaért a nagyútra, már elillant belőle minden lázadás, a túlhumanizálás, az ostobaság, a szakszerűtlenség miatti düh, és visszasüppedt a jelen pillanatba, jelen környezetbe, átadta magát az újabb élményeknek. A világ

sorsát felváltotta a vízhólyag, a szomjúság, a fehér lábú gólyák, egy forrás, a szivart sodró útitársak, felbukkanó autók. Nem töprengett azon, hogy van-e szimbolikus jelentése a történeteknek, hogy a társadalom nem ugyanúgy égeti-e fel kevés csemetéjét. Az útközben lestopolt dubában már csak a kibírhatatlan porszag, a ki-kinyíló ajtó és az útszéli jelek kötötték le.

*

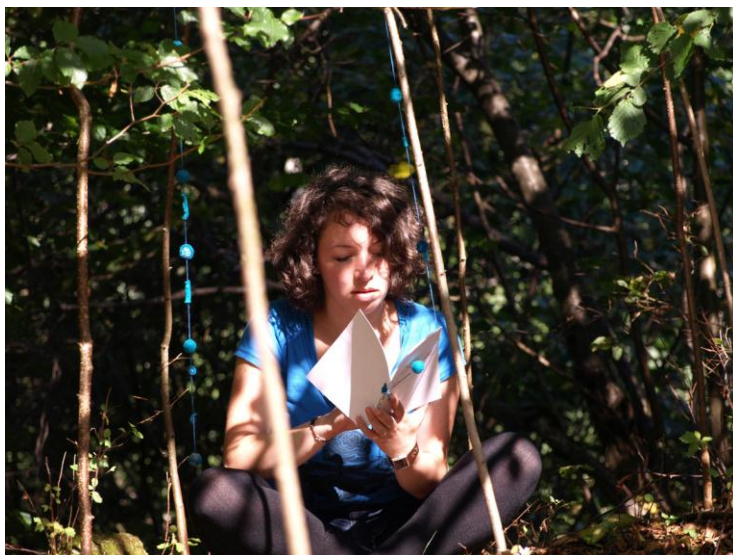
Timike után szabadon

A második portré hiányzik.

Arról az emberről szól, aki oltotta a tüzet. Ez a leírás viszont nem készült el. Kedves olvasó arra kérem, hogy képzelje el őt szavak nélkül, mint ahogy e sorok írója is tette.

7. HAS

VÍZESÉS

Sobják Anna

Megjelölve

Nevettünk. Én szöcske, ő tücsök volt talán. Egy páfrányon korzóztunk fel-alá. Hol születtem. Egy fenyő kidőlt barlangjában. Mit csinál. Őrszem a szomszéd határban, de ma éjjel nem szolgálatos. Hol élek. A más éghajlatról jöttek menekülttáborában. Mit hisz. Van ahol örök nyár van. Kérek-e. Szürcsöltem erjedt málnalevet. Táncolni szeret-e. Keveset és ringott alattunk a páfrány. Fáztam. Hazaszökkentett a hátán. Maradhat éjszakára. Zenéltünk. Észrevettem, meg van jelölve a lába. Nem számít, nincs aki várja. Pattanjon, bűzlik a csápjá és bűzlöm én is. Az elkésett dolgok izzadság szaga.

Reggel elmerültem a hatfokos vízben.

Weinraub Róbert

Cím nélkül

Éjnek éjszakáján

folyok le lassan

könnyeim patakjában

a csillagos ég alatt.

Mellkasomon gyertya,

páfrányok siratnak,

egy-egy harmatcseppel duzzasztják

könnyeim sodrát.

Megbékélve, meztelenül

sodor az ár

néma csendben...

egyedül.

Emlékek illata árad,

a levegő keserű.

Falfehéren folyok le lassan

könnyeim patakjában.

Hátat fordít a halál,

mennyek kapuja zárva

örökké kísér majd

magányom sodra.

Madaras Dávid

Megadom

Megmosom arcomat, nem kavárom fel a vizet.

A fáradságot s nem marad tiszta.

Ellentmondásokban lakunk, mentegetőzünk.

Minek figyelünk?

Könnyebb áthajózni, hallottam.

Láss és maradj éber!

Legalább a víz maradjon.

Kolonics Attila

Víz jöjj velem

Nincs akadály, ahogy-e kis patak folyik. Az maga a tiszta szándék. Öntudatlan erő. Izzadság cseppenként bukkan elő a kövek közül. A hegy kiszorítja magából, onnét mennie kellett. S ahogy kivette halad az útján, társakra talál. Újabb csermelyekkel együtt halad tovább. Útjuk során táplálni kezdik a rászorulókat. A faóriások semmik lennének nélkülük. A páfrány erdők sűrűjében mihez kezdenének a mohák. Virágok nélkül milyen sivár lenne az erdő. S hol lennének a pisztrángok, a gőtéek. Halad, halad a víz, az élet anyja. Itatja az őzet, a medvét és a farkast. S a szándék kiterébélyesedik.

Cseppjei folyokká válva hagyják el az erdőt. Majd a nagy alföldön kavarogva lassan párává válva felhőkként gomolyognak tovább.

A szél lassan visszahozza őket újra arra a helyre, ahol meglátták a napvilágot. Haragosak, hogy újra kezdődik minden előlről. De mit tehetnek, villámok szabdalják őket, hogy újra a pokol fenekére kerülve újból megszülessenek.

Ez a szándék. Örök akarat.

Mester Béla

Megmászás

Nehezen ébredt. Élvezte, ahogyan végre párás levegő járta át légzőjáratait, de félig meg is volt dermedve ugyanannak az esőzésnek a hidegétől. Mégis elindult fölfelé a vastag törzsön, amelynek tuskéin jól meg tudta támasztani a lábait. Fölötte messzire nagy, vörös gömbök imbolyogtak, nem lehetett innen pontosan látni, hogy a törzs elágazásain lógnak, vagy a levegőben lebegnek. Valami halvány emlékkép mégis azt súgta, hogy a vörös gömbök a törzset megmászva akár már délre elérhetőek. (Ha nem mozgatná ilyen mereven a lábait, akár már hamarabb is.) Akkora szél támadt néha, hogy a törzs hajladozni kezdett, és a hatalmas levelek eltakarták előle a gömböket. Megkapaszkodott, kivárt, azután továbbmászott. Már jól látta a legközelebbi gömb szőrös, barázdált felszínét, de a szembeszélben nem tudta megszagolni. Ekkor szerencsésen sikerült átkapaszkodnia a szomszéd törzs odahajló elágazására, ahol három tekintélyes méretű szőrös vörös gömb is lógott. Amint elérte volna az egyiket, ismét hajladozni kezdett a törzs, pedig szél sem volt, árnyékba borult az egész környék, és az egyik gömb hirtelen eltűnt. Pedig már a szagát is érezte, azt az édes-savas, utánozhatatlan illatot, amire egyre jobban emlékezett már. A rázkódás és a borulat elmúltával a másik két szőrös gömb felé óvakodott, azonban hirtelen, a szemből támadó légvonatban figyelmeztető illatok csaptak az érzékelőibe: az egyik gömböt már megmászta egy másik poloska, a másik málnát pedig egy másik ember.

Bodó Janka-Katalin

Torzkép

Rámnézel s úgy érzed mindent tudsz rólam.

Áttekinthető,tiszta,folyadék halmazállapotú tükör...

Bámulod magad hosszú csobogásokon keresztül, te ökör!

Figyellek, visszanézek rád s le-le esik az állam.

Erre te ordítasz: Vízesés! Úgy megmosnám a hátam !

Elvégzed a mocskos munkát s elszaladnál,

de a mai más, mert addig el nem engedlek

míg meg nem tanulod, hogy nem vagyunk egyenlő felek.

Szaladj csak utánam, ha kell neked az ezüstkánál...

Ismerem én a te fajtádat, velem nőttél fel,

én éltettelek , tisztítottalak veritékemmél évezredekén át.

Lehűtöttem ősatyádat, ki túlhajszolta magát,

honvédek sebeit nyalogattam , fertőzéseket mostam el...

Utat vágtam a sziklák gyomrában, hogy te soha el ne tévedj,

köveket hordtam le a magasból, hogy te építs,

s most leszaladsz hozzám, hogy fakó arcodon szépíts?

Rohanj míg utoléred, s vedd!

Ezt te kerested, te formáltad, te cipelted...

Vonásaidat úgy mutatja ahogyan te látni kívánod,

mert nem él benne régi arcod...

Nem tesz különbséget közte és közted.

Én láttalak köztén s befogadtalak,

s köztedén csak eltorzítalak.

Székely Melinda

A barna fal

Avarka manó legnagyobb szenvedélye a frissen ért zamatos málna volt. Meg tudott volna enni belőle egy ültében akár öt ágnyival is. Ám ehhez csak ritkán volt szerencséje. Avarka ugyanis nem volt nagyobb mint két emberi ujjperc, hozzá képest a málnaágak iszonyú magasra nőttek. Csak nézett fel az égre, és a hatalmas, végtelen fenyőágak között ott látta himbálni a piros bogyókat. Nagy ritkán mégis talált egy-egy ágat, amely egészen végigfeküdt a földön, és olyankor lukulluszi lakmározást csapott. Legtöbbször viszont be kellett érnie a földre lehullt, túlrejt gyümölcscsel, amelyet lerázott egy-egy hevesebb szellő.

Egy szép hajnalon arra ébredt, hogy tisztára van mosva az erdő, a patak vidámabban csobog, és az elszáradt lapikon felgyűlt tócsákban ő maga is jókat fürdözhet. Nekivégott az erdőnek -- mindig másfele szokott barangolni --, és mire az árnyékok egészen kicsik lettek, már ötven kövön is túl volt, egy málnaerdő kellős szélén. A sudár ágak telidestele voltak frissen mosott hatalmas, mélyrózsaszín bogyókkal. Addigra már különben is megéhezett, sóváran nézte hát a piros szemeket, és képtelen volt továbbmenni. Megpróbált néhány ágat megrázni, de azok vastagabbak voltak semhogy megrebbentek volna. Kétségbeesésében leült egy kőre törökülésben, és a világ során mélyázott. Ám egyszercsak felneszelt, vagy inkább felorrolt valami furcsára. A levegőben jött, és facsarta az orrát. Mint tavasszal, amikor a sárgavirágok egyszerre mind kinyílnak, és Avarkát bódulat fogta el, ha arrafele járt. Ilyesmi áramlott most is feléje, csak ez sokkal erősebb és rosszabb volt, Avarkát a hányinger környékezte. Úgy döntött, elszalad előle.

Szaladtában is a málnabogyókon csüngött a tekintete, míg csak egy nagy fal nem állta útját. Az előbb, amikor az árnyék kisebb volt, ez a sötétség még nem volt itt -- dűnnyögte magában. A fal szuszogott, és ahogy egyet fordult, majdnem ráfeküdt a manóra. Avarka gyorsan hátrahőkölt. Majd hirtelen azt találta gondolni, hogy mi lenne, ha ezen az égből pottyant falon szépen átgyalogolna, ahogy a köveken is szokott. És elkezdett mászni. A falat finom apró szálak

borították, jól tudott fogózni bennük, gyorsan haladt. Már majdnem a tetejére ért, de mielőtt a túloldalán leereszkedett volna, a fal megint megmozdult, és Avarka hirtelen szédítő magasságban találta magát. Soha nem tapasztalt hasonlót. Az ágak épp a kezét súrolták. Szedte róluk a gyümölcsöt, falta nagy mohón. A fal közben ide-oda járt az ágak között, így Avarka nyolc-tízet is lelakmározhatott. Már nem is ette a málnát, csak a kötényébe szedte.

Ekkor a rossz illat irányából nagy hang szólalt meg:

-- Marci! -- Erre a fal lódult egyet, és a hirtelen lendület hatására Avarka lependerült a hátáról egy mohaágy közepére. El is szunnyadt rakta azonmód. Álmában tovább bolyongott a paradicsomi málnabokrok között, kutyák hátán sétálva, finoman illatozó virágok bódulatában.

Gotha Róbert Milán

Medveelmélkedés

Sötétség, ismeretlen, végtelen...

Pár napja bandukol a semmiben.

Folyékony élet, e helyen maradok

Nedves kövek közt virág szirmok.

Villogó farkas szemek megjelöltek!

Egyedül remeg, fohásza az erdőnek.

Feltápáskodok, a hold is rám figyel.

Követik a csillagok míg a nap felkel.

Tisztást találtam, egy málnabokor.

Lelke megpihen, felsóhajt olykor.

Zajokat hallok, talán követnek?

A neszek egymással veszekednek,

Egyedül, a csend éltető ritmusa.

Vitájuk dallama érthető szimfónia.

Székely Örs

Preparált zongorák

Buborékok

kérész kipattan el

fekély testemen (a víz testén)

feszül talán a harmat

ez amit látok

az utolsó oxigéndarabok

után hernyók rágják el

magukat (minket)

egyre kétségbeesetten

A kérész halála

fekély testemen a víz

testén feszül

talán félig kupolákban látnak

az utolsó oxigéndarabok,

melyek után hernyók

rágják el magukat, minket

egyre kétségbeesetten

Minden dolognak a hangja bomlik el utoljára

fekély testemen

a víz testén

talán ha magdeburgi félgömbbé válnék

mint az utolsó oxigéndarabok

melyek hernyók

egyre kétségbeesetten

Major Zsuzsa

Pause

Résnyi kilátás a koponyából.

Sárga csipa zölddel vegyítve.

Az a szájjíz. Az a reggeli. Fogatmosó reggeli maci, fogpaszta és fogkefe nélkül.

Jó reggelt.

Egy szelet kenyér és annyi margarin, amennyi az első késre, szelésre eltávolítható a margarinosdobozban sárguló, vizesedő margarintömegből.

Reggel-i.

Kávéillat. A hang, amikor a kanál a csésze falát súrolja. Az a körkörös, cukros mozgás.

Jó reggelt.

Az első szál cigaretta. Beindul a székleted és elmész kitapogatni a budit.

Slow picture. Slow sound. Slow én. Slow te. Slow ők. Slow motion.

Jó reggelt.

Inkoherencia. Nemlétező tér- és időérzékeléskészség. Tegnap és ma között.

Jó reggelt.

Elkéstél.

Funkcionális analfabetizmus.

Ez így nem fog menni.

Jó reggelt.

Még egy szál cigaretta. A gyújtó kattogása.

Az n-edik szál cigaretta. Az n-edik gyújtó kattogás.

Press play button...

Biró Réka

Vízesés

Tegnap a projekcióról kérdeztek. Hogy mit jelent az elbeszélőnek az alak, aki fa mellett ácsorog. Hogy nyitni kell, bővíteni, fejteni. Meg-, ki-, lefejteni. A bővítés: nem csak ti vagytok itt. Az asszony a hegyről azt kérdezte, hogy mi van a fejemben. Mondtam neki, hogy föld. Éter kellene, hogy legyen, válaszolta. Azt mondják róla, hogy kuruzsló, aki gőzből csinál magának vacsorát. Szemei akár az ég, szűrődnek belém, mikor hozzá beszélek. Én úgy hiszem tiszta, ha akarjátok, projekció nélküli. Az alakok figyelnek, vagy háttal állnak. Lefejteni a bőrt lehet, kérget, fejtsd le a látszatot, és add nekem. Itt nem csak ti vagytok.

Itt a fejben föld van, alakok, és nem mossa, nem mossa ki.

Kasza Zsolt

cselike	moha	fenyő	víz	kő	csalán		mogyorófa	iszap	kárász
	málna	bükk	páfrány		lóhere	avar	levél	rönk	gyökér

hajlik	Nő		folyik	áll	rohad	táplálkozik	mos		kopik
úszik	Torlaszol	nehezedik	ülededik	terjeszkedik		enged	érik	szárad	terjed

Improvizált státusunk: kipattanó tarka gombák.

Egy felhevült test, rá a sodrásból **most nem lehet ez** mint
egy fenyő, vágás.

Félek, hogy kihal ujjamból a gesztus, amivel egy kéregnek köszönni lehet.

Elvékonyodott a bőr, most én vagyok az idegen. De még érzem, ha lenyúlok, a
mosott síkosság örömét egy kő alján, fogok-e emlékezni rád pisztrángok, aki oda
bújtál

Kesernyés	Hűvös	színskálás		átlátszó	terebélyes	kopasz	hegyes	gyors	rágott
Dólt		selymes	hajlékony	csípős	korhadó	kemény		édes	élénk

Dagasztás előtt szitán szokták átrázni a lisztet, így lesz homogén állaga a
kenyérnek.